

Балдинюк В. В. Сучасні підходи до вирішення колізій (віднайдення найбільш тісного зв'язку) з огляду на проблему зворотнього відсилання в Міжнародному приватному праві.

*Балдинюк Володимир Васильович,
кандидат юридичних наук*

**СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ВИРІШЕННЯ КОЛІЗІЙ
(ВІДНАЙДЕННЯ НАЙБІЛЬШ ТІСНОГО ЗВ'ЯЗКУ)
З ОГЛЯДУ НА ПРОБЛЕМУ ЗВОРОТНЬОГО ВІДСИЛАННЯ В
МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ.**

За весь час існування міжнародного приватного права науковці, судді, практики задавалися питанням: як віднайти право, що слід застосувати? Як вирішити питання колізій правових систем?

Класичний міжнародний правовий підхід до вирішення питання, який правопорядок застосувати, зводився до віднайдення колізійної норми та звернення до правопорядку до якого відсилає така колізійна норма. Чи є це єдино вірним шляхом для розв'язання міжнародно – приватного спору?

Перший випад проти основного колізійного методу здійснили американські вчені Каверс, Каррі, Лефлар та інші³, що запропонували при розгляді відносин, що ускладнені іноземним елементом і вирішенні конкретних спорів, що виникли із таких відносин, керуватися не стільки колізійними нормами, скільки міркуваннями доцільності і розумності з метою досягнення найбільш справедливих результату.

Так, Брейнерд Каррі спробував розробити нову теорія міжнародного приватного права. В ситуації з іноземним елементом він запропонував

³ Cavers David F. A Critique of the Choice – of – Law Problem. Harvard Law Review. 1933. V. 47. p. 173; Currie Brainerd. Selected Essays on the Conflict of Laws. Durham. 1963; Leflar Robert A. Choice – Influencing Considerations in Conflicts Law. New – York University Law Review. 1966. V. 41. P. 276 – 327.

шляхом тлумачення матеріальних норм виявляти державні інтереси, які лежать в основі таких норм.⁴

Інший американський дослідник Д. Каверс, який ще до того як Б.Каррі сформулював свою теорію, на основі методів Кука і Лорезена здійснив спробу перегляду класичних принципів міжнародного приватного права. В своїй роботі “Критика проблем вибору права”, яка була опублікована в 1933 році, Каверс виступив проти надмірного, на його думку, акценту на “визначеності та одноманітності” в міжнародному приватному праві і закликав до перегляду або навіть повній відмові від традиційних колізійних норм и створення замість них фундаментально іншого підходу у порівнянні з підходом тодішніх судів.

Вибір застосовуваного матеріального права, вважає Каверс, необхідно здійснювати між матеріально правовими нормами приватного права тих країн, які в даному випадку мають достатні зв'язки зі справою, яку розглядає суд, що оправдує можливість розгляду їх норм в рамках процесу вибору права. При цьому, достатніми зв'язками є такі зв'язки, які пов'язують подію чи угоду з право тієї чи іншої країни.

Очевидно, що для втілення в життя підходів як Каверса, так і Каррі необхідно оперувати не колізійними нормами, а матеріально – правовими нормами тих правових систем, які так чи інакше пов'язані з конкретними правовідносинами. Визначивши конкретні матеріально – правові норми, судовий орган повинен використовуючи нову концепцію, обрати найбільш розумні і справедливі, що відповідають очікуванню сторін і інтересам держави (штатів). Визначати матеріально – правові норми пропонувалося виходячи із таких принципів, як найбільш тісного зв'язку з тією чи іншою правовою системою, захистом очікуваних результатів, доцільністю та справедливістю.

Видно, що говориться про визначення безпосередньо матеріального права, що буде застосовуватися. Суддя не звертається до конфліктних правил тієї чи

⁴ Більш детально див: Мережко А.А. Коллизионное право США – К., 2003. С. 56.

іншої правової системи. Однак, як визначити правову систему, що має застосовуватися? Ця функція покладена на суддю. Приведемо для прикладу справу *Babcock v. Jackson*, 1962 рік⁵, з якою інколи пов'язують поворот в історії колізійної практики США. Справа полягала в наступному. Подружжя Джексона і Дж. Беккок, що проживали в городі Рочестер (штат Нью – Йорк), вирушили на автомобілі Джексона в подорож до Канади на вихідні дні. В дорозі, на території провінції Онтаріо, по необережності, як вважала Беккок, керуючим автомобілем Джексона сталася аварія – автомобіль зіткнувся з камінною стіною, що знаходилася осторонь догори, - в результаті якої Беккок отримала каліцтво. В штаті Нью – Йорк вона подала позов до Джексона про відшкодування завданої здоров'ю шкоди. Юридична сторона справи ускладнювалася тим, що статус “гостя екіпажу”, що діяв в Онтаріо в момент цього випадку, звільняв водія від відповідальності, крім випадків, пов'язаних з діловими поїздками або перевезенням пасажирів за плату. Суд, в супереч положенням Збірнику законів про конфлікт законів (*Restatement 1*, 1934) про вихідне значення закону місця скоєння правопорушення – в даному випадку право канадської провінції Онтаріо, віддав перевагу праву штату Нью – Йорк. Застосувавши до даної справи право штату Нью – Йорк, суд базував свою позицію рядом концептуальних доводів, в тому числі доводом про найбільш тісний зв'язок обставин справи с правом штату Нью – Йорк. До таких обставин суд відніс, те що позивач і відповідач проживали в згаданому штаті, тут вони почали поїздку, суди вони повинні були повернутися. Автомобіль був застрахований та зареєстрований, а також, звичайно знаходився в гаражі цього штату. Саме штат Нью – Йорку (в будь-якому випадку не провінція Онтаріо) мав найбільший “інтерес” до даної справи.

Не виключено, що доктринальним підґрунтям для судді при прийнятті такого рішення, окрім вказаних вище, слугували також висновки Моріса, який, вивчаючи практику по справах в сфері *torts*, писав про те, що мотиви, які приводять суддю до відмови від строгого застосування *lex loci contractus*

⁵ Кабатова Е.В. Деликты в международном частном праве. Государство и право. 1992. № 9.
[Журнал європейського і порівняльного права, випуск 10 \(1-2\), 2019](#)

на користь більш гнучкого закону, що властивий даному контракту, могли б з однаковим успіхом застосовуватися і до зобов'язань із правопорушень⁶.

Такий гнучкий підхід до вирішення справи визвав неабияку реакцію в наукових колах. З однієї сторони, введення в практику загальних принципів та підходів, далеко не завжди чітко сформульованих, замість чітко ясних та передбачуваних колізійних норм, на думку багатьох спеціалістів, як в США, так і світі, може привести до непередбачуваності, невизначеності та недобросовісності при вирішенні конкретних справ⁷. З другої сторони, чи можна сказати, що принцип найбільш тісного зв'язку правовідносин має місце в результаті застосування тієї ж колізійної норми чи це окремий загальний принцип, який виділився по мірі незадоволення колізійними нормами та підказує судді направлення пошуку відповідного матеріального права?

Порівняємо структуру колізійної норми – ту її частину, що вказує судді на правопорядок який слід застосувати, - та дію принципу найбільш тісного зв'язку. При договорі купівлі – продажу виникнення та припинення права власності на річ за зовнішньо-торгівельною угодою визначається за законом місця її укладення, якщо іншого не обумовлено сторонами - таке регулювання правовідносин мало місце за нормою частини 2 стаття 569 Цивільного кодексу України, що був прийнятий 1963 року; зараз в Законі України “Про міжнародне приватне право” закріплюється основний принцип *lex voluntatis* (і допоміжний – найбільш тісний зв'язок по визначеним критеріям). Якщо визначити місце укладення такої угоди не можна та сторони не визначили право суддя може вирішити спір по праву країни продавця (враховуючи критерії найбільш тісного зв'язку). При спадкових правовідносинах, колізійна норма відсилає до права країни, де спадкодавець мав останнє місце проживання; або якщо він вказав у заповіті на право свого громадянства, то застосуванню підлягає саме право його громадянства (ст. 70

⁶ Morris J.H. The Proper Law of the Tort, Harvard Law Review, 1951, v. 64, p. 81.

⁷ Courtland H. Peterson. Private International law at the End of the Twentieth Century: Progress or Regress? // American Journal of Comparative law. 1998. V. 46, p. 197.

Закону України “Про міжнародне приватне право”). Іншими словами, колізійна норма містить в собі чітку вказівку на конкретну правову систему. При відсиланні до права країни, з яким правовідносини найбільш тісно пов’язані маємо подібну ситуацію. Хоча, за загальним правилом, законодавець заздалегідь не вказує на чітку правову систему, її визначити має сам суддя, враховуючи фактичні обставини спору. Різниця полягає тільки в тому, що колізійною нормою є конкретна норма, яка регулює саме такі правовідносини (чи спадкові, чи купівлі – продажу), тоді як найбільш тісний зв’язок є загальним підходом до розв’язання конфлікту, а вже конкретний шлях віднайдення права, що застосовується покладається на суддю. Для визначення права, що підлягає застосуванню, суддя враховує різні обставини, що характерні конкретним правовідносинам. Звичайно, не виключено що рішення суддів з різних правових систем буде різним, бо трактувати тісний зв’язок можуть по-різному. Однак, по – різному трактують і об’єм колізійної норми.

Тому здається вірним підхід багатьох законодавців встановлювати принцип найбільш тісного зв’язку разом з конкретними прив’язками. Норми такого порядку отримали назву альтернативних, тобто норми, які передбачають декілька можливостей вибору правопорядку в залежності від фактичних обставин. Наприклад, стаття 54 Швейцарського закону про міжнародне приватне право 1987 року встановлює, що шлюбний режим регулюється правом країни, в якій подружжя мало спільне місце проживання, або правом країни, в якій подружжя мали останнє спільне місце проживання, або, при відсутності попереднього, правом країни їх спільного громадянства, або при відсутності спільного місця проживання або спільного громадянства швейцарським правом, що регулює режим окремої власності.

Або вводиться принцип найбільш тісного зв’язку як субсидіарний колізійний припис, кваліфікаційні ознаки якого, доречі, встановлюються самим законодавцем. Так, за ст. 32, 43, 44 українського акту про міжнародне

приватне право, вводиться основний колізійний припис в сфері договірному права – автономію волі, - і субсидіарний – принцип найбільш тісного зв'язку, який, якщо інше не впливає з умов, суті правочину або сукупності обставин, визначається як зв'язок з правом країни, у якій сторона, що повинна здійснити виконання, яке має вирішальне значення для змісту правочинів, має своє місце проживання або місцезнаходження; і далі законодавець визначає яка саме сторона здійснює виконання, що має вирішальне значення для змісту правочину.

Враховуючи, що норми приватного права створюються незалежними суверенами – державами, вони не можуть не віддзеркалювати, хоча б частково, певні публічно – правові ознаки. Такі ознаки виявилися через встановлення імперативних норм, які є обов'язковими до застосування судом, що розглядає справу. Деякі автори проводять класифікацію імперативних та “надімперативних” норм⁸. Кабатова приводить для прикладу проведення такої класифікації наступні норми. Положення статті 198 Цивільного кодексу Російської Федерації “Недійсність угод про зміну позовної давності” вказує, що строки позовної давності та порядок їх відліку не можуть бути змінені сторонами. Ця норма носить строго імперативний характер і сторони не можуть змінити її положення. Але якщо сторони своєю угодою обирають право, що буде застосовуватися, в якому встановлені інші строки позовної давності, ніж в російському праві, то така угода не розглядається як недійсна, а є проявленням автономії сторін. В даному випадку застосовуються строки позовної давності права, що застосовується.

Інша норма, що закріплена в статті 162 Цивільного кодексу Росії “Наслідки недотримання простої письмової форми”, говорить, що недотримання простої письмової форми зовнішньоекономічної угоди тягне недійсність такої угоди. Ця угода як свідчить практика, відмічає Кабатова, не може бути змінена ніякою угодою між сторонами, включаючи угоду про

⁸ Сборник статей под редакцией М.М. Богуславского, А.Г. Светлановой. М., 2000. Статья Кабатовой Е.В. «Изменение роли коллизионного метода в международном частном праве». С. 12 – 13.

право, що застосовується. Незалежно від того чи сторони обрали право, яке буде застосовуватися, положення про форму зовнішньоекономічної угоди застосовується завжди. Це “надімперативна” норма.

Далі Кабатова цитує дисертацію А.Н. Жильцова, одночасно, будучи впевненою в зростаючій ролі принципу найбільш тісного зв'язку, принципу найбільш сприятливого права та альтернативних норм в вирішенні спірних питань в міжнародно – правовій сфері. “Чим гнучкіші колізійні норми, тим більше вони зорієнтовані на отримання конкретного матеріально – правового результату...”⁹. Приймаючи до уваги сучасну кодифікацію та практику, Кабатова відмічає, що в міжнародному приватному праві намічається тенденція відходу від колізійного методу вирішення міжнародно – правової проблеми, як основного, - прив'язки до місця здійснення правопорушення, місця знаходження сторони та інші, - і заміні такого методу числом основних принципів, які будуть направляти пошуки суду по знаходженню права, що слід застосувати. Підсумовуючи, Кабатова підкреслює, що таке перенесення “центру тяжіння” з вибору застосовуваної колізійної норми на вибір необхідної матеріально – правової норми може привести до змін в традиційній системі міжнародного приватного права.

Очевидно, що Кабатова в своїх міркуваннях все ж таки залишає місце для вирішення конфліктного питання на початковому етапі застосування безпосередньо матеріальної норми. Сам по собі принцип найбільш тісного зв'язку представляється як колізійна норма тільки у широкому сенсі цього терміну. Застосувавши вказаний принцип суддя вирішує конфлікт правових систем. Але чому ж він повинен звернутися безпосередньо до матеріального права такої країни, а і не до її колізійних приписів, або хоча до того ж самого принципу найбільш тісного зв'язку, але вже в розумінні застосовуваної правової системи. Про необхідність звертати увагу на колізійні приписи іноземного права говорив і Корецький В.М.: “вирішуючи питання про застосування іноземного права суддя вирішує міжнародно-правове питання.

⁹ Там же, с. 14.

Тому він повинен рахуватися з тим, як вирішується це питання в кореспондуючій системі права. Він не може відвернутися від цього. Він не може вирішувати конфліктно-правове питання поза тим, як це ж питання вирішується в іншій країні”¹⁰.

Зворотне відсилання виникло при спробі вирішити яке право слід застосувати, право якої країни. Питання стоїть таким чином, адже суддя вирішує, спочатку, право якої країни, а потім – право матеріальне такої країни чи і, також, конфліктне слід застосувати. Принаймні такий шлях розв’язання конфлікту правових систем нам приводить історія розвитку міжнародного приватного права. Якщо суддя вирішує спочатку право якої країни слід застосувати, то слід дослідити природу самої колізійної норми. Який погляд сучасний на покликання колізійної норми? І чи засвідчує зворотне відсилання нам недоліки колізійного права чи це просто судова помилка, яка базувалася на невірному розумінні колізійних приписів і правової природи конфліктних норм?

Кабатова стверджує (хоча не прямо, але з її висновків можна припустити це), що конфліктне право проявляє свої прогалини. Практика, розуміючи це, віддає перевагу загальним принципам, які б врахували всі фактичні обставини даного спору. “Якщо раніше основні зусилля направлялися на пошук колізійної прив’язки, що придатна до вирішення колізій в якійсь одній групі правовідносин (деліктні правовідносини – *lex loci delicti*, договірні правовідносини - *lex loci contractus*, правовій статус фізичної особи – *lex patriae* чи *lex domicilii* і інші), то при новій постановці питання досить буде використовувати декілька базових принципів, які можуть бути застосовані до різних груп правовідносин”¹¹. Говориться і про відведення значного місця для гнучкого підходу, наприклад, принципу найбільш тісного зв’язку, в законодавстві багатьох країн та на міжнародному рівні. Серед приведених прикладів наступні.

¹⁰ Корецкий В.М. Очерки англо-американской доктрины и практики международного частного права. М., 1948. С. 128.

¹¹ Там же, с. 16.

Відповідно до параграфу 18 австрійського закону про міжнародне приватне право 1978 року, правові наслідки шлюбу встановлюються:

- або у відповідності з загальним особистим законом подружжя;
- або (при відсутності першого) – у відповідності з останнім загальним особистим законом подружжя, якщо подружжя його зберегли;
- або у відповідності до права загального постійного місця проживання подружжя;
- або (відсутністю попереднього) – у відповідності з правом останнього загального постійного місця проживання подружжя, при умові, що вони його зберегли.

Альтернатива наведеними шляхами не вичерпується. Якщо по всім вищевказаним основам брак недійсний, але дійсний по австрійському праву, то такі правові наслідки шлюбу будуть регулюватися австрійським правом. Але і це не кінцева можливість альтернативи: якщо подружжя мали більш тісний зв'язок з третьою країною і відповідно до права цієї країни їх шлюб дійсний, шлюб повинен регулюватися цим правом разом з австрійським.

Принцип найбільш тісного зв'язку закріплюється в нормативних актах і інших країн: Збірник законів про конфліктні закони США (Restatement II, 1971); закони про міжнародне приватне право Угорщини, Швейцарії, Закон КНР про зовнішньоекономічний договір.

На міжнародно–правовому рівні відзначимо Гаазьку конвенцію про право, що застосовується до дорожньо – транспортним пригод 1971 року, де разом з загальним принципом, який зафіксовано в статті 3 цієї конвенції – застосовуване право це право місця правопорушення, встановлено альтернативу: застосовуване право може бути право країни реєстрації автомобіля, право країни потерпілого, якщо декілька потерпілих – право країн кожного із потерпілих (стаття 4 Конвенції) або Конвенцію про право,

що застосовується до договірних зобов'язань 1980 року та інші.

На разі, приймаючи до уваги наведені приклади, не вбачаємо, що використання судом загальних конфліктних принципів, замість конкретних колізійних норм, підміняє призначення колізійного методу регулювання або сам колізійний метод регулювання, який полягає в вирішенні колізійного питання. Богуславський М.М. писав: "... при правовідносинах, ускладнених іноземним елементом, завжди виникає, так назване, колізійне питання : необхідно вирішити, який із двох колідуючих (що зіштовхуються) законів підлягає застосуванню – діючий на території, де знаходиться суд, що розглядає справу, чи іноземний закон, тобто закон тієї країни, до якої відноситься іноземний елемент"¹². Таким чином, по суті законодавець, створюючи колізійну норму, мав на меті "прив'язати" правовідносини до певного правопорядку. До такого "певного" правопорядку з яким данні правовідносини мають найбільш тісний зв'язок. Критерій найбільш тісного зв'язку законодавець встановлює сам в такій колізійній нормі.

В силу правової особливості романської системи – кодифіковане право – законодавець "писав" норми, в даному випадку – колізійні, виходячи із загальних міркувань про право та законність. Тоді, коли законодавець легалізує той чи інший принцип, він йде зворотнім шляхом – від загального (принципу) до конкретного (норми). Але його воля залишається незмінною – правове регулювання відносин. Основним базисом такого регулювання є юридична норма. Юридична норма – це основа правового регулювання, коли на рівні позитивного права закріплюється в абстрактному вигляді типізовані можливості та необхідності певної поведінки суб'єктів¹³. Тобто, ті ж загальні принципи, за якими будуть вирішуватися конфліктні питання в міжнародному приватному праві, адже їх уникнути не можливо, принаймні, сьогодні, базуються на певних конкретних нормах. Наприклад (хоча це приклад приведено із американської системи права, але головне в схемі:

¹² М.М. Богуславский. Международное частное право. М., 1997. С. 75.

¹³ С.С. Алексеев. Право: азбука – теория – философия: Опыт комплексного исследования. М., 1999. С. 364.

норма – принцип – норма), в рішенні *Babcock v. Jackson*, що обговорювалося вище, суд визнав такими правилами місце постійного проживання відповідача та позивача (де вони почали подорожувати і куди мали повернутися), місце знаходження (реєстрації) предмету підвищеної безпеки – автомобілю. Для наступних подібних справ, що будуть розглядатися в американських судах, норми, на яких базується принцип найбільш тісного зв'язку, будуть мати ту ж правову характеристику, як і в справі *Babcock v. Jackson*. Іншими словами, приходимо, все рівно, до певної норми, яка вирішує питання зіткнення правопорядків. Віднесення такої норми (принципу) до сфери конфліктного права не повинно викликати сумніву. Інше питання: який статус має ця норма (принцип)? Другий Збірник законів про конфліктні закони США надав цій нормі (принципу) статус одного із основних колізійних початків. На континенті це є нормою, яка може застосовуватися в разі, якщо застосування конкретних колізійних прив'язок не вирішує конфлікту законів.

Ми спостерігали, що в багатьох справах, колізійні норми начебто не можуть вирішити конфлікту законів. Про це свідчить наявність зворотного відсилання в міжнародному приватному праві. То тоді “гнучкі” норми (як її класифікував Звєков В.П., тобто, принцип найбільш тісного зв'язку та інші принципи – вже більш точно вказує Кабатова) і мають вирішити проблему відсилання?

Російський вчений Анічкін А. позитивно відповідає на це питання, бо стверджує, що закріплення зворотного відсилання на рівні закону може мати місце тільки до тих пір, поки у законодавця не хватить рішучості ввести гнучкий колізійний принцип найбільш тісного зв'язку в якості домінуючого колізійного принципу.

Згідно міркувань російської вченої Е. Кабатової, при застосуванні принципу тісного зв'язку з певними правовими системами, суддя проводить аналіз матеріальних норм, а не колізійних, як це є при застосуванні колізійної

норми: “суд досить далеко відходить від класичного колізійного методу, який міг включати в себе порівняння і аналіз різних колізійних норм, але не матеріально – правових.”¹⁴ Але ж суддя все рівно, спочатку, має вирішити питання конфлікту правових систем, норми яких він буде порівнювати. Це підтверджує і Звеков: “...”гнучкі” колізійні прив’язки, що представляють “нове покоління” колізійних норм..”¹⁵

Певну плутаницю може внести положення Регламенту Міжнародної Торгової Палати і Регламенту Арбітражного Інституту Торгової Палати Стокгольма. Відповідно до статті 17 Арбітражного регламенту МТП про “Застосування норми права”, при відсутності угоди між сторонами про вибір права арбітраж застосовує норми права, які він вважає в даному випадку таким, що застосовуються. Згідно з п. 1 статті 24 Регламенту Стокгольмського Арбітражного Інституту, при відсутності угоди між сторонами про вибір права склад арбітражу застосовує право чи правові норми, які він вважає найбільш відповідними. Можна припустити, що арбітраж звертається відразу до певної матеріальної норми. Це хибно, адже він не визначив таке матеріальне право, щоб звернутися до його норми. Конфлікт правових систем є підґрунтям для звернення арбітражу до колізійної норми чи принципу. Після звернення до відповідного конфліктного правила (це може і бути принцип найбільш тісного зв’язку), арбітраж застосовує матеріальну норму країни, право якої застосовується.

Таким чином, сьогодні формується думка, яка проявляється в тому, що зворотне відсилання просто відійде і взагалі зникне, якщо: а) переглянути радикально ключові положення правового регулювання міжнародного приватного права, б) відмовитися від традиційних базисних принципів класичного міжнародного приватного права як конфліктного права. Серед вчених, які здійснюють наступ на традиційне міжнародне приватне право, а значить і на його основну функцію – вирішення зіткнення правопорядків за

¹⁴Сборник статей под редакцией М.М. Богуславского, А.Г. Светлановой. М., 2000. Статья Кабатовой Е.В. «Изменение роли коллизионного метода в международном частном праве». С. 14.

¹⁵ В.П. Звеков. Международное частное право. Курс лекций. М., 1999. С. 124.

допомогою колізійних норм, - можна назвати В. Кука (теорія місцевого інтересу), Б. Каррі (теорія урядового інтересу), Бакстер І. (доктрина порівняльної оцінки порушених інтересів), А. Еренцвейг (теорія закону суду), А.Т. фон Мирена, Д. Траутмана, Р. Вейнтрауба (теорія функціонального аналізу), Ф. Францескакис (доктрина норм безпосереднього застосування), В.Звєков, Е. Кабатова, А. Анічкін (говорять про гнучкі колізійні принципи, зокрема, про принцип найбільш тісного зв'язку).

Ці підходи здебільшого залишають в теорії. Законодавець поки що притримується класичних підходів до вирішення конфліктів в приватній міжнародно-правовій сфері.

Балдинюк В. В., Сучасні підходи до вирішення колізій (віднайдення найбільш тісного зв'язку) з огляду на проблему зворотнього відсилання в Міжнародному приватному праві.

Анотація: За століття наука і практика міжнародного приватного права віднайшла способи вирішення конфліктів між національними законами через традиційний колізійний метод регулювання. Враховуючи особливості сучасних національних правових систем, вчені пропонують переглянути традиційний правовий механізм вирішення колізій в міжнародному приватному праві. Формується думка, яка полягає в тому, щоб: а) переглянути радикально ключові положення правового регулювання міжнародного приватного права, б) відмовитися від традиційних базисних принципів класичного міжнародного приватного права як конфліктного права; і тоді вичерпають себе проблеми колізійного методу, - зокрема, зворотне відсилання. Серед вчених, які здійснюють наступ на традиційне міжнародне приватне право, а значить і на його основну функцію – вирішення зіткнення правопорядків за допомогою колізійних норм, - можна назвати В. Кука (теорія місцевого інтересу), Б. Каррі (теорія урядового інтересу), Бакстер І. (доктрина порівняльної оцінки порушених інтересів),

А. Еренцвейг (теорія закону суду), А.Т. фон Мирена, Д. Траутмана, Р. Вейнтрауба (теорія функціонального аналізу), Ф. Францескакис (доктрина норм безпосереднього застосування), В.Звеков, Е. Кабатова, А. Анічкін (говорять про гнучкі колізійні принципи, зокрема, про принцип найбільш тісного зв'язку).

Ключові слова: зворотне відсилання в міжнародному приватному праві, міжнародне приватне право, колізійний метод, проблеми колізійного методу, колізійна норма, дія колізійної норми, вирішення проблем застосування колізійної норми, найбільш тісний зв'язок в міжнародному приватному праві, принцип найбільш тісного зв'язку.

Балдинюк В. В., Современные подходы к решению коллизий (нахождение наиболее тесной связи), учитывая проблему обратной отсылки в Международном частном праве.

Аннотация: За века наука и практика международного частного права нашла способы разрешения конфликтов между национальными законами через традиционный коллизионный метод регулирования. Учитывая особенности современных национальных правовых систем, ученые предлагают пересмотреть традиционный правовой механизм разрешения коллизий в международном частном праве. Формируется мнение, которое заключается в том, чтобы: а) посмотреть радикально ключевые положения правового регулирования международного частного права, б) отказаться от традиционных базисных принципов классического международного частного права как конфликтного права; и тогда исчерпают себя проблемы коллизионного метода - в частности, обратная отсылка. Среди ученых, которые осуществляют наступление на традиционный международное частное право, а значит и на его основную функцию - решение столкновения правопорядка с помощью коллизионных норм, - можно назвать В. Кука (теория местного интереса), Б. Карри (теория правительственного интереса),

Бакстер И. (доктрина сравнительной оценки нарушенных интересов), А. Еренцвейг (теория приговора суда), А.Т. фон Мирена, Д. Траутмана, Р. Вейнтрауб (теория функционального анализа), Ф. Францескакис (доктрина норм непосредственного применения), В. Звеков, Е. Кабатова, А. Аничкин (говорят о гибкие коллизионные принципы, в частности, о принципе наиболее тесного связи).

Ключевые слова: обратная отсылка в международном частном праве, международное частное право, коллизионный метод, проблемы коллизионного метода, коллизионная норма, действие коллизионной нормы, решения проблем применения коллизионной нормы, наиболее тесная связь в международном частном праве, принцип наиболее тесной связи .

Baldinyuk V.V., Modern approaches to conflict resolution (finding the closest connection), given the problem of return in Private International Law.

Abstract: Over the centuries, the science and practice of private international law have found ways to resolve conflicts between national laws through the traditional method of conflict regulation. Given the peculiarities of modern national legal systems, scholars propose to reconsider the traditional legal mechanism for resolving conflicts in private international law. An opinion is formed, which is to: a) look at the radically key provisions of the legal regulation of private international law, b) abandon the traditional basic principles of classical private international law as a conflict law; and then the problems of the collision method - in particular, the return reference - will exhaust themselves.

Among the scholars who are attacking traditional private international law, and hence its main function - resolving the conflict of law and order with the help of conflict rules - we can name W. Cook (theory of local interest), B. Curry (theory of government interest), Baxter I. (doctrine of comparative assessment of violated interests), A. Ehrenzweig (court sentence theory), AT von Miren, D. Trautmann, R. Weintraub (theory of functional analysis), F. Frantseskakis (doctrine of norms

of direct application), V. Zvekov, E. Kabatova, A. Anichkin (talk about flexible conflict principles, in particular, the principle of the most close connection).

Keywords: feedback in private international law, private international law, conflict method, problems of conflict method, conflict rule, action of conflict rule, solutions to problems of application of conflict rule, the closest connection in private international law, the principle of the closest connection.